

**ПЕТИМА
ОЦЕЛЯВАТ**

Още от
ХОЛИ ДЖАКСЪН

**Наръчник
ЗА УБИЙСТВА
за добри
момчета**

**Добро
момиче,
лоша
кръв**

**По-добре
да
беше
МЪРТВА**

ХОЛИ
ДЖАКСЪН

ПЕТИМА
ОЦЕЛЯВАТ

Превод от английски
Евелина Банева

ИМАС

2024

FIVE SURVIVE

Text copyright © 2022 by Holly Jackson

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with
Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

ПЕТИМА ОЦЕЛЯВАТ

Холи Джаксън

Превод от английски: Евелина Банева

Дизайн на корица: Биляна Славкова, Таня Минчева, *Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“, 2024

Всички права запазени!

*На Хари Колинс,
който на сто години навярно е
най-старият читател на янг адълт в света...*

22:00

И беше, и не беше тук. Червено и черно. В един момент беше тук, в следващия я нямаше. Лицето ѝ, отразено в стъклото, се губеше в светлината от насрещните фарове на автомобилите, преди пак да се появи в тъмното. И тук-таки да изчезне. Прозорецът задържаше лицето ѝ за себе си. Чудесно, нека го задържи. Но не, отново е тук, значи и прозорецът не го иска.

Отражението на Ред се взираше в нея, но стъклото и тъмнината не го улавяха добре и детайлите се размиваха. Все пак основните черти бяха налице – прекалено бледата кожа и раздалечените тъмносини очи, които не бяха само нейни. *Толкова си приличате!* – чуваше тя непрекъснато, по-често, отколкото ѝ харесваше. Тя отмести поглед от лицето си. От лицето на тях гвете. Игнорира го. Само дето беше по-трудно да игнорираш нещо, когато наистина се опитваш.

Ред насочи поглед към колите на съседната лента. Нещо не беше наред – от височината на прозореца ѝ изглеждаха съвсем малки, но Ред не се почувства по-голяма. Видя един син седан, който се мъчеше да ги изпревари, и му помогна с поглед, като го побутна. Готово, приятел. И той изфуча покрай тяхната почти 10-метрова тенекиена кутия надолу по високоскоростната магистрала. Като се замислиш, доста странно звучи да се движиш *надолу* – нали

самото прилагателно „високоскоростна“ съдържа *високо*, с други думи *нагоре*.

– Рег? – гласът отсреща прекъсна мислите ѝ за магистралите. Маги я гледаше през приглушеното вътрешно осветление, челото над пясъчнокафявите ѝ очи беше смръщено. Изрита я по кокалчето под масата и продължи: – Забрави ли, че играем?

– Не – отвърна Рег, но всъщност беше забравила. На какво изобщо играеха?

– *Кой съм аз* – подсети я Маги, сякаш прочела мислите ѝ. Е, познаваха се цял живот, така че не беше чудно. Рег беше получила само седем месеца преднина, от които не се бе възползвала кой знае колко. Може би за всичките седемнайсет години и нещо Маги се беше научила да чете мислите ѝ. Рег се надяваше да не е така, защото в главата ѝ имаше неща, които никои не биваше да узнава. Наистина никои. Дори Маги. Особено Маги.

– Да, знам – каза Рег, а погледът ѝ се насочи към другата част на кемпера, към външната врата и към разтегателния диван, на който двете с Маги щяха да спят тази нощ. Рег не си спомняше коя страна на леглото предпочита Маги. Беше важно, защото тя самата не можеше да заспи, ако не е от лявата страна, и точно когато се опитваше на свой ред да прочете мислите на Маги, очите ѝ мярнаха една зелена табела навън в нощта.

– На знака пишеше Рокингам. Няма ли най-после да слезем на магистралата? – каза Рег, но недостатъчно високо, за да я чуят в предната част на кемпера, което обезсмисли думите ѝ. Така или иначе, най-вероятно грешеше, затова реши, че е по-добре да си замълчи. Бяха карали по същия този път през последния час, като I-73 се превърна първо в I-74, а след това в US 220 неусетно и без много шум.

– Рег Кени, слез на земята! – Маги щракна с пръсти и по устните ѝ пробяга усмивка. На лицето ѝ никога не се появяваше нито една бръчка дори когато се усмихваше широко. Кожата ѝ беше нежна и мека като каймак и неприлич-

но чиста. На нейния фон луничките на Рег изпъкваха още по-ясно особено когато се снимаха една до друга. Но като се изключи това, двете бяха почти еднакви на ръст, чак до най-горното косъмче на главата, въпреки че косата на Рег беше тъмноруса, а на Маги по-скоро светлокафява, един-два нюанса по-тъмна. Рег винаги я носеше стегнатата в опашка, с бретон, който подстригваше сама с кухненска ножица. Косата на Маги обикновено беше пусната и подредена, а краищата ѝ бяха меки по начин, за какъвто Рег само можеше да мечтае. – Аз задавам въпроси сега. Ти трябва да си намислиш човек, място или предмет – подкани я Маги.

Рег кимна бавно. Е, дори и Маги да предпочиташе да спи от лявата страна, поне не бяха на двуетажно легло.

– Вече зададох седем въпроса – отбеляза Маги.

– Чудесно – Рег изобщо не се сещаше какво беше намислила – човек ли, място ли, предмет ли. Ала все пак бяха пътували цял ден. Тръгнаха от къщи сигурно преди дванадесет часа. Не бяха ли играли вече достатъчно игри? Рег нямаше търпение да свърши това мъчение, за да заспи – все едно дали от дясната, или от лявата страна. Просто да свърши. Трябваше да пристигнат в Гълф Шорс утре горедогу по това време и да се срещнат с останалите си приятели – поне такъв беше планът.

Маги си прочисти гърлото.

– И какви отговори дадох, би ли ми припомнила? – попита Рег.

Маги си пое шумно въздух – нещо средно между въздишка и смях, беше трудно да се определи точно.

– Човек, жена, не измислен герой – изброи на пръсти тя. – Някой, когото би трябвало да познавам, но не е Ким Кардашян и не си ти.

Рег вдигна поглед към тавана, преравайки празните кътчета на съзнанието си.

– Не, съжалявам – вдигна рамене. – Нищо не помня.

– Добре, ще започнем отначало – каза Маги, но точно в този момент Саймън се появи, залитайки от малката

баня, и спаси Рег от още една порция „забавление“. Вратата се блъсна в гърба му, защото в този момент кемперът ускори.

– Саймън Ю, там ли беше през цялото време? – попита Маги с отвлечение. – Ние тук изиграхме цели два рунда.

Саймън отметна черната си, небрежно разрошена коса и долепи потрепващ пръст до устните си:

– Шит, не е за ушите на гами.

– Поне затвори вратата, божичко!

Той го направи, но с крак, сякаш иска да демонстрира нещо. Едва не загуби равновесие, понеже кемперът фучеше по магистралата, сменяйки пътните ленти за изпреварване. Наближаваше ли най-сетне отбивката им? Може би Рег трябваше да каже нещо, но беше заета да наблюдава Саймън, който се клатушкаташе напред, опирайки се на малкия плот отзад. С едно непохватно движение той се плъзна на диванчето до нея, като удари коленете си в масата. Рег го изгледа изпитателно: зениците на тъмните му кръгли очи изглеждаха прекалено големи, а отпред на синьо-зеленикавата му тениска личеше издайническо мокро петно.

– Вече си пиян – отбеляза тя, едва ли не впечатлена. – Мислех, че си изпил не повече от три бири.

Саймън се наведе към нея и Рег подуши острия метален дъх от устата му. Беше невъзможно да го сбърка, защото по тази миризма винаги познаваше дали баща ѝ я лъже: *Не, не съм пил днес, Рег, заклевам се.*

– Шит – пошушна Саймън в ухото ѝ. – Оливър е донесъл текила.

– И ти реши да се самообслужиш – подхвърли Маги, дочула гумите му.

В отговор Саймън сви юмруци, вдигна ги във въздуха и извика:

– Да става купон, бейби!

Рег се разсмя. Ако просто я помоли, Маги сигурно няма да има нищо против да спи от дясната страна довечера. И може би до края на седмицата. Само трябва да я попита.

– Оливър не обича да му пипат нещата – промърмори Маги и хвърли поглед през рамо на брат си – сигнал на пазарското място на няколко метра от нея, той бърникаше радиото, докато разговаряше с Рейна на шофьорската седалка. Артър стоеше точно зад двамата и пусна една тънка усмивка на Рег, когато погледите им се срещнаха. А може би се усмихваше на Саймън.

– Хей, това е *моя* кемпер и имам право на всичко в него – хлъцна Саймън.

– На вуйчо ти – почувства се длъжна да го поправи Маги.

– Не трябва ли и ти да караш днес? – попита Рег. Планът беше шестимата да се сменят на волана, така че да си разделят пътя поравно. Тя бе шофирала първите два часа от Филадельфия надолу по шосе I-95, докато спряха за обяд. Артър седя до нея през цялото време и спокойно ѝ даваше указания, сякаш знаеше кога губи концентрация или се паникьосва – заради големината на кемпера или защото отгоре всичко изглеждаше токова малко. Явно я заобиколяха хора, способни да четат мисли. Но тя познаваше Артър само от шест-седем месеца, не беше честно.

– С Рейна се разменихме – отвърна Саймън, – защото бях изпил няколко бири – ухили се лукаво той. Саймън винаги се измъкваше сух от водата, ала беше много забавен и реагираше бързо. Човек не можеше да му се сърди дълго. С изключение само на Маги, и то ако се постараше повече.

– Хей, Рейна е супер, да знаеш – прошепна Саймън на Маги, сякаш бе нужно да я убеждава колко е готина приятелката на брат ѝ. Но тя само се усмихна и хвърли бегъл поглед на двамата – дори в гръб си личеше колко са влюбени.

В разговора настъпи пауза и Рег си помисли, че сега е моментът да попита за леглото, преди да е забравила.

– Виж, Маги, за разтегателния диван...

– По дяволите! – изсъска Оливър от предната седалка. – Това е отбивката ни! Отбий, Рейна, сега! СЕГА.

– Не мога – отвърна нервно Рейна, погледна в огледалото и включи мигача.

– Те ще ти направят място, ние сме по-големи, просто карай – извика Оливър и протегна ръце напред, сякаш се кани да сграбчи кормилото.

Разнесе се пронизителен звук, но не от кемпера, а от гърлото на Рейна, докато местеше тремавото возило в съседната лента. Един шевролет наду ядосано клаксона, а мъжът зад волана погаде ръка от прозореца и показа среден пръст. Ред се престори, че го улавя, пъха го в предния джоб на ризата си на синьо-жълти карета и го скътва завинаги.

– Давай, давай, давай! – излая Оливър и Рейна отново свърна вдясно, като удучи отбивката в последния момент. Още един клаксон, този път от вбесена тесла, която остана зад тях на магистралата.

– Можеше да хванем следващата отбивка, нали затова е картата на Гугъл – Рейна намали скоростта. Гласът ѝ звучеше странно пискливо, все едно го процежда през стиснатите си зъби. Ред никога преди не я бе виждала толкова нервнирана, нито дори ядосана. Всъщност Рейна постоянно се усмихваше – всеки път още по-широко, когато гледаше Оливър в очите. Какво ли е чувството да си влюбен? Ред не си го представяше. Затова понякога наблюдаваше скришом двамата, за да взема пример от тях. Но може би трябваше по-рано да спомене за отбивката. Целия ден не си бяха повишавали глас. Нейна беше вината, че се случи сега.

– Съжалявам – Оливър прибра кичур от гъстата черна коса на Рейна зад ухото ѝ, преди да положи ръка на рамото ѝ, все едно иска да остави там отпечатък от пръстите си. – Просто нямам търпение да стигнем по-скоро къмпинга. Всички сме уморени.

Ред отклони поглед, за да не смуцава двойката в интимния ѝ момент. Е, доколкото бе възможно да е интимен в девет метра и четиресет сантиметра дълъг кемпер

с шестима пътници на борда. Очевидно тези четиресет сантиметра бяха толкова важни, та дължината да не може да се закръгли.

Светът от нейната страна на кемпера отново стана тъмен. От двете страни на пътя се редуваха дървета, но Ред едва ги виждаше покрай собственото си отражение и покрай другото лице, което се криеше отдолу. Не биваше да го гледа, за да не мисли прекалено много за него. Не тук, не сега.

Камионът отпред забави, когато мина покрай пътен знак с допустима максимална скорост трийсет и пет мили в час. Стоповете му осветиха пътя пред тях в червено. Цветът, който я преследваше навсякъде – и никога не предвещаваше нищо хубаво. Но шосето продължаваше напред и те го следваха.

О, я чакай, какво се канеше да попита Маги преди малко?

Две

Стомахът на Ред изгъркори, но звукът бе заглушен от свиренето на гумите по асфалта. Възможно ли е да е гладна? Само преди няколко часа бяха вечеряли на едно място за почивка. Но чувството не изчезна. Стомахът ѝ отново изгърмжа и тя посегна към пликчето с чипс пред Маги. Извади една шепя и започна внимателно да пъха в устата си едно по едно, а по пръстите ѝ поленна сол.

– Впрочем – започна Саймън, като се измъкна от кърта за сядане и се запъти към койката си зад миниатюрната кухня. – Дължите ми седем кинта за снаксовете, които купих на бензиностанцията.

Ред се втрени в чипса, останал в шепата ѝ.

– Аз ще ги платя, не се безпокой – каза Маги и се облегна на масата.

Ред преглътна тежко. Сведе поглед, за да скрие очите си от Маги. За нея не беше решение да не се безпокои. В най-мрачните си моменти, в онези зимни нощи, когато спеше с палто, навлечено върху две пижами и пет чифта къси чорапи, и въпреки това зъзнеше, понякога Ред си пожелаваше да е Маги Лавой. Да живее в онази топла къща, сякаш е нейна, и да има всичко, което имаха те, а тя вече нямаше.

Престани. Ред усети, че страните ѝ пламват. Срагът беше червено чувство, горещо също като вината и

гнева. Защо Кени не можеха да отопляват дома си с вина и срам? Но скоро всичко щеше да се оправи, нали? Много скоро, такъв беше планът. После всичко щеше да се промени. Колко освобождаващо би било просто да върши нещата, вместо да ги премисля два или три пъти или пък да казва: *Не, благодаря, може би следващия път*. Да не се налага да моли за допълнителни смени в работата и да не се наспива. Да си взема още една шепс чипс само защото иска така.

Ред установи, че не е благодарила.

– Благодаря – измърмори, без да поглежда Маги. Но не си взе повече чипс, не ѝ се струваше правилно. Трябваше да се примири с къркорещия си стомах. А може би не беше от глад.

– Няма защо – отвърна безгрижно Маги. Ето пак: Маги нямаше никакви грижи. Нямахте и причини за тях. Беше от хората, които са добри във всичко още от първия опит. Е, като изключим свиренето на арфа. Освен ако Ред бе една от грижите ѝ. Понякога изглеждаше така.

– Стигнахме ли Южна Каролина? – попита Ред, за да смени темата. В това *тя* беше добра.

– Още не! – провикна се Оливър назад, въпреки че въпросът ѝ не бе отправен към този Лавой. – Обаче скоро. Трябва да пристигнем на къмпинга след около четиресет минути.

– Юху-у-у, купонът започва! – изкрещя Саймън с писклив глас и в ръката му се озова ново шише бира. Зад него вратата на хладилника излетя.

– Аз ще я затворя – Артър се провря в тясното пространство между разтегателния диван и масата за хранене и го тупна по гърба. После подскочи напред, за да стигне вратата на хладилника, и я затвори. Когато се обърна, златните рамки на очилата му проблеснаха на приглушената светлина от лампата на тавана. Ред харесваше очилата му, които образуваха красив контраст с мургавата кожа и къдравата тъмнокастения коса. Запита се дали

и тя няма нужда от очила – напоследък отдалечените предмети ѝ изглеждаха още по-далечни и някак размазани. Още нещо, което се прибавяше към списъка с грижите ѝ, защото не можеше да го промени. Още не. Артър я улови, че го гледа, и усмихнат прокара пръст по леко наболата си брада.

– Отказахте ли се от играта на въпроси? – попита той Ред и Маги.

– Ред забрави какво или кого си е намислила – отвърна Маги, което подсети Ред, че е забравила още нещо. Нещо, което се канеше да попита Маги.

– Чипс? – Маги предложи пакетчето на Артър.

– Не, благодаря. – Той се дръпна назад и едва не се препъна в ръба на дивана легло. През очите му премина сянка, а като се вгледа по-внимателно, Ред видя ситните капчици пот, избили на челото му. Обикновено не забелязваше такива неща, но този път ѝ направи впечатление. Означаваше ли това, че го зяпа прекалено често?

– Какво има? – попита тя. – Да нямаш смъртоносна алергия срещу кашкавалени топчета?

– Не, за щастие – отвърна Артър, намери дивана опипом и седна.

О, вярно, Ред щеше да попита Маги от коя страна предпочита да спи. По дяволите, не чу какво каза Артър. За всеки случай промърмори едно неутрално „Мм?“.

– Казах, че поне не ми се вие свят, както най-вероятно на Саймън.

– Да нямаш пътна треска?

– Не е това – Артър поклати глава. – Сигурно е прекалено късно да ви го съобщя, но не се чувствам много добре в тесни пространства. – Той се огледа в претърпаното помещение и малката кухня. – Очаквах да е по-широко...

– Това каза тя! – прекъсна го Саймън.

– За бога, Саймън, престани с тези цитати от „Офисът“! – скара му се Маги. – Жонглира с тях още от прогимназията, преди дори да знае какво означават.

– Аз съм пред очите ти, Магс, не говори за мен в трето лице!

– Бихте ли млъкнали за малко? – надвика Оливър язвителните думи на Маги. – Опитваме се да насочваме.

Ред отново се обърна към Артър:

– Е, трябва да се радваш, че няма да прекараме цялата седмица в този тесен кемпер. Ооо... почакай. – Ред му се усмихна.

– Да, знам.

Всъщност Артър беше приятел на Саймън, но между-временно се бе сприятелил с всички. Не учеше в тяхната гимназия, а някъде в Южна Филаделфия, но двамата със Саймън бяха в един и същи баскетболен отбор. Ред подозираше, че Артър не обича особено съучениците си, защото, откакто започна последната учебна година, идваше на всичките им партита и събирания. И на нея ѝ харесваше присъствието му. Той винаги я питаше как е и как е минал денят ѝ, макар че Ред му отговаряше обикновено с лъжи или преувеличени истории, съдържащи само частица от истината. Интересуваше се от нея, въпреки че тя ни най-малко не беше интересна. А след новогодишното парти я изпрати до тях и Ред поседя малко в затоплената му кола, преди да си влезе въкъщи и да се изправи пред хаоса, оставен от баща ѝ. Разбира се, Артър не знаеше нищо за това. Мислеше, че само си говорят пред къщата ѝ до два часа през нощта. Мил жест, за който нямаше представа. Тя трябваше да му се реваншира.

– Скоро ще пристигнем – успокои го тя. – Тогава най-после ще можеш да слезеш и да се протегнеш. Ще дойда с теб.

– Да – усмихна се Артър. – Ще се оправя. – Погледът му се плъзна от лицето ѝ към масата, където бе положила едната си ръка. – Канех се да те попитам по-рано, но не исках да те отвличам от шофирането. Какво пише на ръката ти?

– Ооо! – Ред се изчерви. Вдигна ръката си и я потърка смутено, забелязвайки, че и на опакото на другата ѝ длан

е написано нещо. Навсякъде списъци с предстоящи задачи, дори по собственото ѝ тяло, и никога списъци с отметнати. – Това е специална промоция за теб, два на цената на един – обясни тя. – А на лявата ръка пише: *Обади се на АТ&Т.*

– Аха, ясно. Очарователно. И за какво?

– Нали знаеш – отвърна Рег. – Да ги попитам как са, добре ли е минал денят им, такива работи.

Артър кимна с крива усмивка като нейната.

– И обади ли им се?

Рег сви устни и се вгледа в празното квадратче под кокалчетата на пръстите си.

– Не. Не ми остана време.

– А на другата ръка?

– На ръка номер две – Рег замълча за по-голям ефект – имаме подробната и много изчерпателни инструкция: *Опаковай.*

– Е, поне това си успяла да направиш – отбеляза Артър.

– Отчасти – отвърна шеговито тя, но този път казваше истината. Пригответе си багажа едва тази сутрин, малко преди да излезе от къщи. Дори нямаше време да провери списъка с нещата, които искаше да вземе със себе си, защото бе прекалено заета да се увери, че за времето, през което ще отсъства, баща ѝ ще има достатъчно храна.

– Тогава защо не си го отметнала като изпълнено? – Артър посочи празното квадратче върху прозрачната кожа на ръката ѝ. – Почакай. – Той се изправи и взе от масата една от химикалките на Мади, която бяха използвали по-рано, докато играеха на бесенка. Свали капачката, наведе се към Рег и допря върха до кожата ѝ. После много внимателно начерта две чертички: кръстче в празното квадратче. – Така е по-добре – каза той и отстъпи крачка назад, за да се полюбува на шегъовъра си.

Рег погледна ръката си. Колкото и да беше глупаво, но това миниатюрно и незначително кръстче промени нещо в нея. В главата ѝ избухна фойерверк и чувството беше